

Arrest

nr. 217 584 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. OP DE BEECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 5 november 2010 België zijn binnengekomen, dienden op 5 november 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 juli 2011 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekende brieven van 17 augustus 2018 werden verzoekers opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met hun subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 28 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 1 oktober 2018 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 05/11/2010
Overdracht CGVS: 15/12/2010*

U werd op 5 september 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een heronderzoek van de geldigheid van uw beschermingsstatus. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de gelegenheid om de redenen voor het behoud van uw beschermingsstatus aan te halen. U werd gehoord tussen 14u14 en 16u23 in het bijzijn van een tolk het Badini machtig is en werd bijgestaan door uw advocate, Meester Cynthia Torfs.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Koerdisch origine bent, en op 15 februari 1981 in Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak) bent geboren. U woonde steeds in Mujama Walid, op een half uur rijden van Sinjar. Vanaf 2009 werkte u in een bakkerij. Op 20 juli 2010 huwde u met uw huidige echtgenote, N.J.M. (OV (...)- CG (...): toekenning subsidiaire bescherming dd. 13/07/2011).

In de avond van 15 september 2010 werd u door drie mannen opgezocht in de bakkerij. Ze zeiden iets van u te verwachten, beloofden terug te komen, en verlieten de bakkerij. Op 25 september 2010 kwamen de mannen opnieuw langs. Ze vroegen gif te mengen in het brood dat jullie aan de ‘peshmerga’ en nationale garde leverden. Toen u hun voorstel weigerde ontvoerden ze u. Op 30 september 2010 werd u vrijgelaten nadat u had beloofd om op hun voorstel in te gaan. De volgende dag dook u onder bij uw oom. U voelde zich niet langer veilig en besloot samen met uw echtgenote Irak te verlaten.

Op 24 oktober 2010 vertrokken jullie met de wagen naar Turkije, waar jullie 3 dagen verbleven. De volgende dag vertrokken jullie met een vrachtwagen richting België. Jullie kwamen op 5 november 2010 in België aan en dienden nog diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 18/03/2010), de identiteitskaart van uw echtgenote (dd. 18/03/2010), en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote.

Op 13 juli 2011 nam het CGVS in hoofde van jullie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd jullie geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas. Op basis van de veiligheidssituatie in de door jullie voorgehouden regio van herkomst, Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak), werd jullie de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 7 mei 2018 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (dd. 18/04/2018), waarin werd verzocht uw statuut van subsidiaire bescherming in te trekken. Uit de informatie van DVZ bleek dat u in het kader van de naturalisatieprocedure een Iraaks paspoort had voorgelegd, uitgegeven in Bagdad op 28 augustus 2010. In het kader van uw asielprocedure had u echter volgehouden dat u nooit een paspoort in uw bezit had gehad. Behalve een beperkt verschil in naam (“T.B.J.T.”), bleek de geboorteplaats vermeld op het paspoort te verschillen van wat u verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Blijkens het paspoort bent u niet geboren in Sinjar Ninewa, behorend tot de provincie Ninewa, maar in Duhok (‘Dohuk’), behorend tot de provincie Duhok. Bovendien bleek uit de in- en uitreisstempels aanwezig in het paspoort dat u in 2015 bijna twee maanden naar uw land van herkomst bent teruggekeerd.

Op 17 augustus 2018 werden u en uw echtgenote door het CGVS opgeroepen om op 5 september 2018 mondeling toelichting te geven bij deze nieuwe elementen.

In het kader van het persoonlijk onderhoud op 5 september 2018 herhalen u en uw echtgenote dat jullie uit Sinjar afkomstig zijn en geen banden hebben met Dohuk (provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio - KAR). Jullie beweren pas in 2014 vernomen te hebben dat uw oom K. paspoorten voor jullie had aangevraagd. Hij zou die aan jullie vriend M.S., een Iraakse Koerd die in Leuven woont, overgemaakt hebben toen die laatste de KAR bezocht. Jullie bevestigen dat jullie naar Irak zijn teruggekeerd. Uw echtgenote keerde op 29 mei 2015 terug naar Irak, u vertrok pas op 26 juni 2018. Jullie werden er opgevangen door de familie van M.S. en namen intrek in hun woning te Zakho, provincie Dohuk. Tijdens jullie verblijf gingen jullie op zoek naar jullie familieleden omdat jullie na de invasie van IS ('Islamitische Staat') in Sinjar niets meer van hen hadden vernomen. Jullie zoektocht was tevergeefs en op 21 augustus 2015 keerden u en uw echtgenote terug naar België. Jullie reisden via de luchthaven van Erbil, middels jullie Iraakse paspoorten.

Jullie verklaren niet naar Irak te kunnen terugkeren als gevolg van de aanwezigheid van IS, Hashd Al Shaabi, en het Iraakse leger in de regio. Bovendien hebben jullie er geen familie meer. Evenmin kunnen jullie zich in de KAR vestigen omdat de regio jullie onbekend is en omdat jullie er geen familiaal of sociaal netwerk hebben.

In het kader van het heronderzoek van jullie beschermingsstatus leggen jullie volgende documenten voor: uw paspoort dd. 28/08/2010, uw geboorteakte (+ twee vertalingen) dd. 13/12/2017.

B. Motivering

U en uw echtgenote kregen op 13 juli 2011 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat heden jullie beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

U en uw echtgenote werden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van jullie voorgehouden afkomst uit Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak), dewelke op basis van jullie verklaringen en de voorhanden zijnde elementen op dat moment niet kon worden weerlegd. Evenmin kon op dat moment worden besloten dat jullie in Irak een reëel binnenlands vluchtalternatief ter beschikking hadden (zie Toekenning Subsidiaire Bescherming, dd. 13/07/2011).

Op basis van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen in het kader van het heronderzoek van jullie beschermingsstatus kan worden opgemaakt dat jullie de beschermingsstatus verkregen op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Evenmin blijkt uit jullie persoonlijk gedrag dat jullie een reëel risico op ernstige schade lopen.

Er kan niet langer geloof worden gehecht aan jullie voorgehouden herkomst uit Sinjar, provincie Ninewa.

Uit jullie asielpcedure bleek reeds dat jullie in 2010-2011 de voorgehouden herkomst trachtten te staven middels vervalste identiteitsdocumenten.

Uit de neergelegde identiteitsdocumenten, met name jullie identiteitskaarten en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, moest blijken dat jullie uit Sinjar, provincie Ninewa, afkomstig waren. Na verificatie door de Belgische federale politie bleek dat het stuk voor stuk om vervalste documenten ging. Ondanks het feit dat jullie vervalste documenten hadden voorgelegd en niet in het bezit waren van enig ander betrouwbaar materieel bewijs betreffende jullie herkomst, werd jullie het voordeel van de twijfel toegekend en alsnog de subsidiaire bescherming toegekend.

Uit het Iraaks paspoort dat u in het kader van een correctie van uw identiteitsgegevens aan de gemeente Mechelen heeft voorgelegd, blijkt echter dat u niet in Sinjar maar wel in Dohuk bent geboren.

Het CGVS verkreeg via DVZ een kopie van uw Iraaks paspoort (zie Landeninformatie, Vraag tot Intrekking van het statuut subsidiaire bescherming dd. 18/04/2018).

In het paspoort werd genoteerd dat u bent geboren in Dohuk, provincie Dohuk, KAR. Dit wijkt af van wat u bij het doorlopen van de asielprocedure in 2010-2011 steeds heeft beweerd. Toen hield u namelijk vol dat u in Sinjar, provincie Ninewa, bent geboren.

Identiteitsdocumenten zoals uw paspoort worden opgesteld op basis van de gegevens in het Iraaks burgerlijk register. Bovendien geeft u te kennen dat men voor het verkrijgen van een paspoort andere identiteitsdocumenten, met name de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs dient voor te leggen (zie CGVS, B., p. 10, 14). Het is dan ook ongeloofwaardig dat er in het paspoort een foutieve geboorteplaats wordt genoteerd. U heeft geen verklaring om uit te leggen waarom dat in uw paspoort wel het geval zou zijn (zie CGVS, B., p. 14). Op basis van de gegevens in uw paspoort kan dus worden besloten dat u effectief in Dohuk bent geboren.

Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat het paspoort in Dohuk werd aangevraagd.

Alhoewel u en uw echtgenote beiden verklaren dat jullie burgers uit Ninewa zijn, waarvan Mosul de provinciehoofdstad is, blijkt dat de paspoortaanvraag desondanks in Dohuk is gebeurd. Jullie verklaren dat burgers uit Sinjar hun paspoort in Dohuk konden aanvragen (zie CGVS, B., p. 14 - zie CGVS, N., p. 9), maar die uitleg kan niet overtuigen. Het is namelijk merkwaardig en weinig geloofwaardig dat jullie, die beweren geen enkele band met de KAR te hebben en de KAR nooit te hebben bezocht (zie CGVS, N., p. 8), zich voor dergelijke administratieve aangelegenheden blijkbaar toch tot de (Koerdische) autoriteiten in Dohuk richtten.

Uit jullie verklaringen blijkt eveneens dat ook uw echtgenote in het bezit is van een Iraaks paspoort.

Jullie verklaren dat uw oom K. op hetzelfde moment en zonder jullie weet, in Dohuk Iraakse paspoorten voor jullie beiden heeft aangevraagd (zie CGVS, B., p. 8-9 - zie CGVS, N., p. 4). Dat betekent dat ook uw echtgenote haar administratieve aangelegenheden via de autoriteiten in de KAR in orde bracht. Voorts zijn jullie verklaringen over haar paspoort zeer onvolledig. Jullie beweren niet te weten welke geboorteplaats in haar paspoort wordt vermeld (zie CGVS, B., p. 15 - zie CGVS, N., p. 8). Evenmin weet u of er stempels of visa in haar paspoort staan (zie CGVS, B., p. 14).

Voorts blijkt dat jullie de paspoorten gebruikten tijdens jullie reis naar België en dat jullie doelbewust de paspoorten achterhielden bij het doorlopen van de asielprocedure.

Uit de kopie van uw paspoort blijkt dat jullie op het moment van het verzoek om internationale bescherming (dd. 5 november 2010) wel degelijk over paspoorten beschikten. Het paspoort werd namelijk op 28 augustus 2010 uitgegeven. Er kan worden verondersteld dat het paspoort van uw echtgenote in dezelfde periode werd uitgegeven.

Zowel bij het invullen van de Verklaring als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 10 juni 2011, verklaarden jullie echter dat jullie 'nooit' over een paspoort beschikten. Ondanks die eenduidige verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn, past uw echtgenote haar verklaringen aan tijdens het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018. Volgens haar ging het namelijk om een misverstand. Ze beweert dat jullie bij het doorlopen van de asielprocedure wél wisten dat jullie paspoorten hadden, maar dat de paspoorten niet in jullie bezit waren (zie CGVS, N., p. 7-8). Die uitleg is uiteraard niet geloofwaardig gezien jullie eenduidige verklaringen. Bovendien is uw echtgenote zeer incoherent wanneer ze het over jullie paspoorten heeft. Op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze namelijk dat jullie pas in 2014 vernamen dat jullie paspoorten hadden (zie CGVS, N., p. 4, 7-8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen laten vermoeden dat u en uw echtgenote de ware toedracht willen verhullen en dat jullie reeds bij aankomst in België op de hoogte waren van het bestaan van de paspoorten.

Die vermoedens worden bestendigd door jullie ongeloofwaardige verklaringen om uit te leggen waarom jullie tot 2014 geen weet hadden van het bestaan van de paspoorten. Het is namelijk ongeloofwaardig dat uw oom K. de paspoorten aanvraagde zonder dat jullie daar weet van hadden. Zo kunnen jullie niet toelichten waarom uw oom het nodig vond om paspoorten voor jullie aan te vragen, waarom hij dat in het geheim zou doen, of waarom hij jarenlang verzwegen dat jullie paspoorten hadden. U beweert dat hij jullie had beloofd om 'een bestemming te regelen op het moment dat jullie trouwden' maar u kan daar geen verdere toelichting bij geven (zie CGVS, B., p. 10). Uw echtgenote heeft op haar beurt helemaal geen uitleg voor deze merkwaardige gang van zaken (zie CGVS, N., p. 4).

Bovendien blijkt dat uw paspoort een Turks visum (afgegeven in Mosul, dd. 06/09/2010) bevat en dat het paspoort werd gebruikt om op 13 september 2010 de Iraaks-Turkse grens bij Ibrahim Khalil (provincie Dohuk, KAR) over te steken (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van statuut van subsidiaire bescherming dd. 18/04/2018 - kopie paspoort, p. 7). Nauwelijks enkele weken later, op 5 november 2010, dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in. Er zijn dus zeer duidelijke aanwijzingen dat jullie wisten dat de paspoorten bestonden en dat jullie de paspoorten hebben gebruikt om Irak te verlaten. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat jullie geen overtuigende verklaring hebben voor de aanwezigheid van het Turks visum, de Iraakse uitreisstempel, en de Turkse inreisstempel in uw paspoort. Uw echtgenote beweert geen weet te hebben van het Turks visum (zie CGVS, N., p. 9). U beweert op uw beurt dat er 'bureaus' bestaan die dergelijke zaken voor iemand regelen (zie CGVS, B., p. 13). U kan echter niet toelichten waarom uw oom het nodig achtte om het visum en de stempels in een verder leeg paspoort aan te brengen (zie CGVS, B., p. 13). Ook uw advocate verklaart dat de stempels mogelijks vervalsingen zijn en 'dat in Bagdad alles te koop is'. Ze kan echter niet toelichten waarom iemand zou beslissen om dergelijke stempels in een paspoort te plaatsen. Ze houdt het erbij dat het paspoort, dat u nochtans gebruikt in het kader van de naturalisatieprocedure, mogelijks vervalst is (zie CGVS, N., p. 10). Die uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en staat ook haaks op de vaststelling dat jullie zelf verklaren dat het om een authentiek paspoort gaat, dat het paspoort werd gebruikt om in 2010 vanuit de KAR naar Turkije te reizen, dat jullie kort nadien een asielerzoek in België indienden, en dat u het paspoort heeft gebruikt bij uw terugkeer naar Irak in 2015. Aangezien jullie van plan waren om Irak te verlaten en naar Europa te reizen, is het bovendien zeer merkwaardig dat jullie het volledige traject op irreguliere wijze zouden afleggen terwijl u over een paspoort beschikte, in uw geval zelfs met een Turks visum, waarmee u een significant deel van de reis op legale (en veilige) wijze kon afleggen.

Ook jullie verklaringen over hoe de paspoorten pas in 2014 in jullie bezit kwamen, zijn ronduit ongeloofwaardig. U verklaart dat uw oom K. Sinjar heeft verlaten na de invasie van IS en dat hij nadien uw vriend M. in Zakho, provincie Dohuk, heeft ontmoet. Tijdens die ontmoeting zou uw ontheemde oom de paspoorten hebben overhandigd (zie CGVS, B., p. 10). Uw echtgenote weet echter niet te zeggen of M. en K. elkaar hebben ontmoet, wat uiteraard zeer opmerkelijk is (zie CGVS, N., p. 4). Bovendien is het zeer merkwaardig dat M. er wel in slaagde om uw oom terug te vinden, maar dat jullie momenteel niet weten waar K. zich bevindt en ook geen enkel idee hebben hoe jullie K. zouden kunnen opsporen (zie CGVS, B., p. 10). Het laat vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen zicht willen bieden op de echte gang van zaken.

Bovendien weigeren jullie het CGVS inzage te bieden in het paspoort van uw echtgenote.

U en uw echtgenote leggen tegenstrijdige verklaringen af over wat er met het paspoort van uw echtgenote is gebeurd. U verklaart dat u niet weet waar haar paspoort zich bevindt (zie CGVS, B., p. 9-10). Uw echtgenote beweert daarentegen dat ze het paspoort in een emotionele bui heeft verscheurd en dat ze u daarvan op de hoogte heeft gebracht (zie CGVS, N., p. 3-4, 7). Dat jullie zich op dergelijk wijze tegenspreken over het paspoort laat vermoeden dat jullie de ware toedracht trachtten te verhullen en dat jullie het paspoort achterhouden. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van het CGVS, waarbij jullie ook op de mogelijke consequenties werd gewezen, weigeren jullie tot op heden om het paspoort voor te leggen (zie CGVS, B., p. 17 - zie CGVS, N., p. 7). Op die manier houden jullie essentiële informatie achter voor het CGVS en verzaken jullie aan de medewerkingsplicht die op jullie rust (zie CGVS, B., p. 15 - zie CGVS, N., p. 8).

Verder houden jullie doelbewust de overige Iraakse identiteitsdocumenten achter.

Bij het doorlopen van de asielerprocedure legden jullie valse identiteitsdocumenten voor. Aangezien jullie Iraakse staatsburgers zijn, wat blijkt uit het feit dat jullie over Iraakse paspoorten beschikken en naar Irak zijn teruggekeerd, dienen jullie ook over een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs te beschikken. Jullie weigeren echter duidelijkheid te bieden over deze documenten en weigeren de documenten voor te leggen. In plaats daarvan blijven jullie, zelfs na confrontatie, volhouden dat jullie tijdens de asielerprocedure degelijk authentieke identiteitsdocumenten hebben voorgelegd. Daar kan echter geen geloof aan worden gehecht. Bovendien verklaart u dat u bij het doorlopen van de asielerprocedure ook uw Iraaks nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd. Dat was echter niet het geval. Voorts verklaart u dat uw oom K. de neergelegde identiteitsdocumenten heeft gebruikt om jullie paspoorten aan te vragen. Ook dat is niet geloofwaardig, niet enkel omdat het over valse documenten gaat, maar ook omdat de identiteitsgegevens in de documenten niet overeenstemmen. Op uw identiteitskaart wordt namelijk vermeld dat u in 'Sinjar, provincie Ninewa' bent geboren, terwijl uw paspoort Dohuk als geboorteplaats wordt vermeld. Het laat vermoeden dat jullie het CGVS weigeren inzage te bieden in jullie Iraakse identiteitsdocumenten.

Jullie leggen geen ander, overtuigend materieel begin van bewijs voor ter staving van jullie herkomst.

De aan de gemeente Mechelen voorgelegde geboorteakte (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming, kopie geboorteakte) heeft u verkregen op basis van de voorgelegde valse identiteitskaart en een niet aan het CGVS voorgelegd nationaliteitsbewijs (zie CGVS, B., p. 4). Bovendien bent u zeer onduidelijk over de oorsprong van de geboorteakte. U kan namelijk niet uitleggen hoe u deze in uw bezit heeft gekregen. U beweert dat M. de geboorteakte voor u regelde en dat hij daarvoor een bureau aansprak. U weet niet over welk 'bureau' het ging of hoe de aanvraag verliep (zie CGVS, B., p. 4). U beweert ook dat de geboorteakte via Sinjar werd aangevraagd, maar dit vindt geen weerslag in het document (zie CGVS, B., p. 4). Voorts bevat de geboorteakte afwijkende identiteitsgegevens in vergelijking met uw paspoort. In de geboorteakte wordt namelijk vermeld dat u in 'Mosul / Nineveh (Ninewa)' en dus niet in Dohuk bent geboren. De vermelde geboorteplaats stemt evenmin overeen met die op de valse identiteitsdocumenten die u aan het CGVS had voorgelegd. Op die documenten werd namelijk Sinjar als geboorteplaats vermeld. Los daarvan wordt er in Irak op grote schaal fraude gepleegd met dergelijke documenten, waardoor ze pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen (zie Landeninformatie, COI Focus - Irak: Corruptie en Documentenfraude). Dat is in casu niet het geval. De geboorteakte heeft daarom geen enkele bewijswaarde. Integendeel, ze laat vermoeden dat u opnieuw toevlucht zoekt tot vervalste documenten om uw herkomst te staven.

Meerdere elementen wijzen er op dat jullie banden hebben met de KAR en dat jullie in werkelijkheid uit de provincie Dohuk, KAR, afkomstig zijn.

Uit het voorgaande bleek al dat jullie paspoorten in Dohuk werden aangevraagd, dat u volgens uw paspoort in Dohuk bent geboren, dat jullie Irak via een grenspost in de provincie Dohuk hebben verlaten, dat uw oom zich omstreeks 2014 in de provincie Dohuk bevond, dat jullie in 2015 via de KAR naar Irak zijn teruggekeerd, en dat jullie bij terugkeer maanden in de provincie Dohuk verbleven.

Jullie weigeren echter zicht te bieden op jullie werkelijke banden met de KAR.

De consequent volgehouden onwetendheid is daarbij compleet ongeloofwaardig.

Ondanks bovenstaande bevindingen houden jullie halsstarrig vol geen banden te hebben met de KAR. Uit het voorgaande bleek al dat jullie zich consequent achter onwetendheid verschuilen, ook wanneer het gaat over zaken waarvan kan worden verwacht dat jullie er ook als analfabeet een antwoord op hebben.

Ook de constante interventies van M.S. en uw oom K., kunnen niet ernstig worden genomen. Het gaat dan met name over de aanvraag van jullie paspoort, de inhoud van het paspoort, de manier waarop het paspoort bij jullie terecht kwam, het verkrijgen van de geboorteakte, de bewaarplaats van jullie identiteitsdocumenten, de reismodaliteiten bij jullie terugkeer naar Irak, jullie verblijfplaatsen in Irak, en de zoektocht naar jullie familieleden (zie CGVS, B., p. 4-16 - zie CGVS, N., p. 4-10). Er kan worden verondersteld dat jullie als volwassen personen in staat zijn zelfstandig te handelen en dat jullie niet enkel door anderen worden geleid. Door consequent het handelen van derden naar voor te schuiven ter verklaring van jullie onwetendheid, rijst het vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen zicht wensen te bieden op jullie situatie.

Jullie leggen bovendien tegenstrijdige en onvolledige verklaringen af met betrekking tot jullie familiale banden in de KAR.

U beweert dat u en uw echtgenote geen familiale banden hebben met de KAR. Ook de afkomst van jullie beider families is volgens u niet in Koerdistan te zoeken (zie CGVS, B., p. 15). Dat staat haaks op wat uw echtgenote verklaart. Zij beweert namelijk dat haar familie origineel afkomstig is uit Koerdistan. Wanneer hier dieper op wordt ingegaan, hult uw echtgenote zich in onwetendheid. Ze beweert niet te weten uit welk deel van Koerdistan haar familie afkomstig was of wanneer haar familie de regio heeft verlaten (zie CGVS, N., p. 8). Het laat vermoeden dat ze in werkelijkheid geen zicht wenst te bieden op haar familiale situatie.

Voorts verklaart uw echtgenote dat jullie na aankomst in België om eerder onduidelijke redenen geen contact meer hadden met haar familie. Ze zag ook geen enkele mogelijkheid om het contact met haar familie te herstellen (zie CGVS, 6, 7, 8). Gezien de communicatiemiddelen die momenteel voor handen zijn, komt dit zeer bedenkelijk over.

Dat haar ouders geen telefoon hebben waardoor ieder contact met de familie onmogelijk was, kan dan ook niet overtuigen. In diezelfde optiek is het merkwaardig dat jullie het spoor van uw oom K. bijster zijn (zie CGVS, B., p. 9). Het zijn duidelijke indicaties dat jullie onwetendheid louter een middel is om te verzaken aan de medewerkingsplicht.

Bovendien beroepen jullie zich op ongeloofwaardige motieven ter verklaring van jullie terugkeer naar Irak en jullie verblijf in Zakho.

Jullie verklaren dat jullie naar Irak zijn teruggekeerd om vermiste familieleden terug te vinden. Na de invasie van Sinjar door IS zouden jullie namelijk niets meer van hen vernomen hebben. In jullie zoektocht werden jullie ondersteund door de familie van M.S.. Ze boden jullie onderdak in Zakho en begeleidden jullie (zie CGVS, B., p. 7, 8, 11 - zie CGVS, N., p. 6). Jullie verklaringen hieromtrent zijn echter niet geloofwaardig. Zo is het onduidelijk waarom jullie zoektocht zich enkel op Zakho en omgeving toespitste. Jullie beweren dat M. jullie had verteld dat veel mensen uit Sinjar naar Zakho vluchtten, maar er kan bezwaarlijk worden gesteld dat vluchtelingen uit Sinjar zich énkél in Zakho vestigden (zie CGVS, N., p. 6). Jullie kunnen evenmin toelichten waarom jullie niet in andere regio's naar jullie familie op zoek gingen. Evenmin leggen jullie overtuigende verklaringen af over de zoektocht zelf. Gevraagd om jullie zoektocht toe te lichten negeert u tot driemaal toe de vraag. Vervolgens geraakt u niet verder dan te stellen dat uw echtgenote samen met de familie van M. tentenkampen bezochten en er mensen uit de omgeving hebben aangesproken. U kan echter niet toelichten welke tentenkampen ze bezocht. Gevraagd of jullie ook organisaties aanspraken in jullie zoektocht, negeert u de vraag en zegt u dat de familie van M. alles deed. Meer nog, u zegt dat u zelf geen pogingen ondernam omdat u 'wist dat het niets zou opleveren' (zie CGVS, B., p. 11). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen zeer weinig doorleefd en oprecht overkomen. Er kan dus bezwaarlijk geloof aan worden gehecht. Uw echtgenote beweert vervolgens dat ze met de moeder van M. een aantal vluchtelingenkampen heeft bezocht, maar kan niet zeggen dewelke. Ze weet enkel dat ze in de buurt van Zakho lagen. Hoe de kampen heetten en waar ze precies lagen is niet gekend. Uw echtgenote zegt weinig meer dan dat de kampen te voet bereikbaar waren (zie CGVS, N., p. 6).

Vervolgens leggen jullie ongeloofwaardige verklaringen af over het lot van uw echtgenote haar familie. U verklaart dat u via de familie van M. heeft vernomen dat haar ouders om het leven zijn gekomen (zie CGVS, B., p. 11). U kan echter niet toelichten van waar ze dat nieuws haalden. U verwijst naar de massagraven in de regio maar concretiseert dit niet (zie CGVS, B., p. 12). Dergelijke algemene en onvolledige verklaringen komen weinig overtuigend over. Bovendien is het opmerkelijk dat u hun overlijden voor uw echtgenote verbergt. U zou haar niet op de hoogte hebben gebracht van het nieuws. Het is in die zin opmerkelijk dat u het nieuws wel met het CGVS deelt. Hiermee geconfronteerd zegt u: "Tegen u kan ik alles zeggen, tegen haar niet." (zie CGVS, B., p. 12). Dergelijke, haast laconieke verklaringen kunnen niet overtuigen. In dezelfde optiek is het merkwaardig dat uw echtgenote verklaart dat haar buikgevoel zegt dat haar ouders niet meer in leven zijn, maar dat u haar probeert te overtuigen dat ze wel nog in leven zijn (zie CGVS, N., p. 6).

Uit bovenstaande verklaringen kan worden geconcludeerd dat er in werkelijkheid andere motieven speelden bij jullie terugkeer om naar de KAR terug te keren en een aantal maanden in Zakho te blijven.

Uit jullie persoonlijk gedrag, met name jullie terugkeer naar Irak, blijkt bovendien dat jullie in de KAR geen risico op ernstige schade liepen.

U en uw echtgenote hebben bij terugkeer naar Irak respectievelijk twee en drie maanden in de KAR verbleven. Jullie konden zonder problemen de KAR in- en uitreizen. Evenmin werden er voorwaarden gesteld omtrent jullie verblijf in de regio (zie CGVS, B., p. 8, 9, 12 - zie CGVS, N., p. 5, 7). Tot slot kenden jullie geen andere problemen tijdens jullie verblijf in Zakho (zie CGVS, B., p. 15-16 - zie CGVS, N., p. 9-10).

Jullie halen geen overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat jullie effectief nood hebben aan internationale bescherming.

U verklaart dat u niet kan terugkeren omdat u geen verblijfplaats heeft in Irak en omdat u er geen sociaal netwerk heeft (zie CGVS, B., p. 15-16). Uit het voorgaande bleek dat daar geen geloof aan kan worden gehecht omdat jullie geen zicht bieden op jullie werkelijke situatie. Verder vreest u als Koerd Hashd al Shaabi, het Iraaks leger, en IS (zie CGVS, B., p. 16). Het betreft een louter hypothetische vrees, bovendien ten opzichte van Sinjar (Centraal-Irak), die u niet verder concretiseert.

Ook uw echtgenote stelt dat de regio onveilig is en dat ze er geen familiaal netwerk heeft. Ook voor haar geldt dat ze niet kan overtuigen dat dit werkelijk zo is (zie CGVS, N., p. 9).

Jullie verklaren beiden dat jullie zich niet in de KAR kunnen vestigen omdat jullie er geen sociaal of familiaal netwerk hebben en omdat het er onveilig is (zie CGVS, B., p. 15-16 - zie CGVS, N., p. 9). Jullie kunnen echter niet overtuigen dat dit werkelijk zo is.

Los daarvan blijkt uit de nieuwe elementen dat jullie nood aan internationale bescherming ten opzichte van de KAR moet worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Jullie laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jullie hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Jullie halen geen bijkomende redenen aan ter behoud van jullie beschermingsstatus.

Uw echtgenote verklaart dat een intrekking van de beschermingsstatus er voor zal zorgen dat ze (in België) op straat zal belanden.

Voorts wijst ze er op dat ze jarenlang zonder problemen in België heeft gewoond (zie CGVS, N., p. 9). Deze redenen hebben echter geen uitstaans met de criteria van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts vragen jullie begrip voor jullie terugkeer en verwijzen jullie naar de aangehaalde redenen van terugkeer. Uit het voorgaande bleek dat er aan die motieven geen geloof kan worden gehecht.

Jullie beschikken niet over ander begin van bewijs die iets kan veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Ook de opmerkingen die jullie advocate in jullie naam via mail aan het CGVS heeft overgemaakt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie (zie mail advocate, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw advocate herhaalt dat het CGVS ondanks de neergelegde valse identiteitsdocumenten in 2011 alsnog de subsidiaire bescherming heeft toegekend op basis van de voorgehouden afkomst uit Sinjar. Hierboven werd beargumenteerd waarom de nieuwe elementen aantonen dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst. Dat jullie bij het doorlopen van jullie asielprocedure een zekere kennis van Sinjar en omgeving etaleerden, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is namelijk geheel onduidelijk op welke manier jullie deze kennis hebben verworven.

Verder herhaalt uw advocate jullie verklaringen omtrent de paspoorten. Volgens haar was het voor 'moslimse soennieten' in 2010 veiliger om in Dohuk aan 'papieren' te geraken. Niet enkel is dat een blote bewering, hierboven werd al beargumenteerd waarom jullie verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn. Uw advocate geeft bovendien een verkeerde lezing van de feiten aangezien jullie de paspoorten volgens haar pas in 2015 bij terugkeer in Irak terugkregen.

Daarnaast werd reeds beargumenteerd waarom de neergelegde geboorteakte geen enkele bewijswaarde heeft en, in weerwil tot wat uw advocate beweert, jullie voorgehouden herkomst niet ondersteunt.

Uw advocate herhaalt de redenen voor jullie terugkeer, maar die zijn zoals gezegd niet geloofwaardig.

Dat jullie in België jullie leven hebben opgebouwd, dat u hier een contract voor onbepaalde duur heeft, en dat jullie kinderen in België zijn geboren en hier opgroeien, ressorteren niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/11/2010

Overdracht CGVS: 15/12/2010

U werd op 5 september 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een heronderzoek van de geldigheid van uw beschermingsstatus. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de gelegenheid om de redenen voor het behoud van uw beschermingsstatus aan te halen. U werd gehoord tussen 16u42 en 18u00 in het bijzijn van een tolk het Badini machtig is en u werd bijgestaan door uw advocate Meester Cynthia Torfs.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische van Koerdisch origine bent, en in 1989 in Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak) bent geboren. U woonde steeds in Mujama Walid, op een half uur rijden van Sinjar. Op 20 juli 2010 huwde u met uw huidige echtgenoot, B.J.T. (OV (...)- CG (...): toekenning subsidiaire bescherming dd. 13/07/2011).

Op 25 september 2010 werd uw echtgenoot door onbekende mannen ontvoerd omdat hij geen gif wou mengen in het brood dat zijn werkgever aan de Iraakse nationale garde en de Koerdische ‘peshmerga’ leverde. Op 30 september 2010 werd hij vrijgelaten en de dag nadien doken jullie onder bij zijn oom. Jullie voelden zich niet langer veilig en besloten Irak te verlaten.

Op 24 oktober vertrokken jullie met de wagen naar Turkije, waar jullie 3 dagen verbleven. De volgende dag vertrokken jullie met een vrachtwagen richting België. Jullie kwamen op 5 november 2010 in België aan en dienden nog diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 18/03/2010), de identiteitskaart van uw echtgenoot (dd. 18/03/2010), en uw nationaliteitsbewijs.

Op 13 juli 2011 nam het CGVS in hoofde van jullie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd jullie geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag. Op basis van de veiligheidssituatie in de door jullie voorgehouden regio van herkomst, Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak), werd jullie de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 7 mei 2018 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (dd. 18/04/2018) waarin werd verzocht het statuut van subsidiaire bescherming van uw echtgenoot in te trekken. Uit de informatie van DVZ bleek dat uw echtgenoot in het kader van zijn naturalisatieprocedure een Iraaks paspoort had voorgelegd, uitgegeven in Bagdad op 28 augustus 2010. In het kader van de asielprocedure had hij echter volgehouden dat hij nooit een paspoort in zijn bezit had. Behalve een beperkt verschil in naam (“T.B.J.T.”), bleek de geboorteplaats vermeld op het paspoort te verschillen van de geboorteplaats die hij verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Blijkens het paspoort is hij niet geboren in Sinjar Ninewa, behorend tot de provincie Ninewa, maar in Duhok (‘Dohuk’), behorend tot de provincie Dohuk. Bovendien bleek uit de in- en uitreisstempels aanwezig in het paspoort dat hij in 2015 bijna twee maanden naar zijn land van herkomst is teruggekeerd.

Op 17 augustus 2018 werden u en uw echtgenoot door het CGVS opgeroepen om op 5 september 2018 mondeling toelichting te geven bij deze nieuwe elementen.

In het kader van het persoonlijk onderhoud op 5 september 2018 herhalen u en uw echtgenoot dat jullie Sinjar afkomstig zijn en geen banden hebben met Dohuk (provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio - KAR). Jullie beweren pas in 2014 vernomen te hebben dat uw oom K. paspoorten voor jullie had aangevraagd. Hij zou die aan jullie vriend M.S., een Iraakse Koerd die in Leuven woont, overgemaakt hebben toen die laatste de KAR bezocht. Jullie bevestigen dat jullie naar Irak zijn teruggekeerd. U keerde op 29 mei 2015 terug naar Irak, uw echtgenoot vertrok pas op 26 juni 2018. Jullie werden er opgevangen door de familie van M.S. en namen intrek in hun woning te Zakho, provincie Dohuk.

Tijdens jullie verblijf gingen jullie op zoek naar jullie familieleden van wie jullie na de invasie van IS ('Islamitische Staat') in Sinjar niets meer van hen hadden vernomen. Jullie zoektocht was tevergeefs en op 21 augustus keerden jullie terug naar België. Julie reisden via de luchthaven van Erbil, middels jullie Iraakse paspoorten.

Jullie verklaren niet naar Irak te kunnen terugkeren als gevolg van de aanwezigheid van IS, Hashd Al Shaabi, en het Iraakse leger in de regio. Bovendien hebben jullie er geen familie meer. Evenmin kunnen jullie zich in de KAR vestigen omdat de regio jullie onbekend is en omdat jullie er geen familiaal of sociaal netwerk hebben.

In het kader van het heronderzoek van jullie beschermingsstatus leggen jullie volgende documenten voor: uw paspoort dd. 28/08/2010, uw geboorteakte (+ twee vertalingen) dd. 13/12/2017.

B. Motivering

U en uw echtgenoot kregen op 13 juli 2011 het statuut van subsidiair beschermd.

Er dient te worden opgemerkt dat heden jullie beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

De intrekking van jullie beschermingsstatus gebeurt op basis van dezelfde redenen. In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

[idem bestreden beslissing van verzoeker]

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers lichten hierbij toe als volgt:

"1) Dat, ten eerste, men aldus het bestaan van paspoorten in hoofde van verzoekers heeft vastgesteld, feit dat zij nooit hebben vermeld;

Dat het CGVS verzoekers hierover ondervroeg, en geen genoegen neemt met de verstrekte uitleg;

Dat het CGVS immers ongezouten stelt dat zij wel degelijk paspoorten bezaten, uitgereikt niet lang vóór hun aanvankelijke vertrek uit Irak, richting Turkije, en dat er zelfs een Turks visum werd aangebracht in deze paspoorten, feit dat ook juist is, afgaande op het paspoort van verzoeker;

Dat de conclusie, zo valt te lezen in de beslissing van het CGVS, luidt dat zij de reis maakten met hun paspoort, en dit nadien hebben weggemaakt en verzwegen, om vervolgens in de jaren daarna toch gebruik te hebben gemaakt van deze documenten; dat het CGVS voorts nog ernstige twijfels uit bij het niet-voorleggen van het paspoort van verzoekster, waarachter men slechte wil vermoedt;

Dat verzoekers hun uitleg hebben gegeven, en deze thans ook nog verder preciseren;

Dat eerst en vooral verzoeksters paspoort niet meer voorhanden is, nu ze dit in het verleden zelf heeft verscheurd, zoals ze ook verklaarde; het CGVS betwijfelt dit, nu verzoeker dit niet kon bevestigen tijdens zijn verhoor en zei niet te weten waar het paspoort zich bevond;

Dat verzoeker beklemtoont dat hij per slot van rekening niet zelf gezien heeft dat zijn vrouw haar paspoort vernietigde, en dus met twee woorden diende te spreken; dat hij niet helemaal zeker is van het feit dat zijn vrouw dit daadwerkelijk deed, maar hierover verder geen uitspraken kan doen; dat er achter deze klaarblijkelijke contradictie weinig meer is te zoeken dan dat;

Dat daarnaast verzoekers de toedracht van deze paspoortenhistorie hebben toegelicht, en ook de ratio daarachter kunnen verduidelijken;

Dat de paspoorten werden aangevraagd door hun oom in een voorbereidende fase van hun vertrek uit Irak, en meegegeven werden aan de chauffeur van de auto, die er de grens met Turkije mee zou overgaan. Verzoekers hebben hierin geen enkele hand gehad, en daar waren goede redenen voor;

Dat de passeur de paspoorten immers maar tot in Turkije nodig had, en ze inderdaad gebruikt heeft om er verzoekers mee over de grens te krijgen; nadien konden zij zonder paspoort verder tot in België geraken, wat ook gebeurd is;

Dat de passeur (chauffeur van de vrachtwagen) de documenten dan terug naar Irak, naar de oom bracht, omdat ze daar veiliger waren; immers, het was niet de bedoeling dat de paspoorten in een latere fase in Europa onderschept zouden worden, samen met verzoekers. Men wilde hen dan ook eerst de paspoorten niet tonen en zeker niet meegeven;

Dat verzoekers al bij al weinig informatie hebben (gekregen) over het aanvragen en afleveren ervan, maar dat ze wel quasi zeker weten dat ze via steekpenningen werden bekomen.

Dat, mocht men precies analyseren of deze stukken dan vals zijn of niet, men tot de conclusie komt dat er - zoals men in het strafrecht zou definiëren - er sprake is van materiële maar niet van instrumentele valsheid, i.e. de stukken zijn allicht op zich echt, maar de inhoud ervan stemt niet met de werkelijkheid overeen (cfr. infra);

Dat de entourage van verzoekers het alleszins beter vond om hen niet te gaan "belasten" met het bestaan van de paspoorten;

Dat op de pagina's 13 en 14 van het gehoor de conversatie over het paspoort erg moeizaam verlopen is, met veel herhaalde vragen en antwoorden naast de kwestie. Het was alleszins voor verzoeker niet gemakkelijk om te nuanceren waarom de paspoorten achter zijn rug om aangemaakt en gebruikt werden;

Dat het overigens ook zo is dat zijn oom, die de paspoorten via-via heeft laten afleveren, ervoor opteerde om als geboorteplaats Dohuk te laten vermelden op het document, nu bij onderschepping in Turkije (en terugsturen nadien) er dan minstens maar naar Dohuk gerepatriëerd zou worden en niet naar het toen nog veel gevaarlijkere Sinjar; dat zulks misschien een ongelukkige keuze was, maar wel een begrijpelijke;

Dat verzoekers echter herhalen dat de paspoorten niet meer de reis verder hebben gemaakt, en gewoon door de chauffeur werden terug meegenomen naar Irak, waar zij ze pas later persoonlijk ontvingen;

Dat zij derhalve geen onwaarheid hebben verteld door te zeggen dat ze nooit paspoorten hadden gehad: bij hun weten was dat ook zo;

Dat er op dit punt derhalve onvoldoende geluisterd is naar verzoekers' uitleg, en dat het vermoeden van goede trouw in hunnen hoofde toch iet te gemakkelijk miskend is geweest;

2) Dat, ten tweede, men twijfelt of verzoekers wel afkomstig zijn uit de regio die zij hadden aangegeven, nl. Sinjar in de provincie Niniveh;

Dat het opduiken van het paspoort, waarop staat vermeld dat verzoeker is geboren in Dohuk, twijfels deed rijzen, terechte twijfels indien er geen verdere toelichting wordt gegeven;

Dat verzoeker hierboven reeds aanhaalde op welke wijze - zo heeft hij vernomen - de paspoorten zouden zijn aangevraagd en aangemaakt: zijn oom zou ervoor gezorgd hebben op eigen houtje, waarbij de meeste, maar niet alle gegevens correct werden doorgegeven aan de uitreikende instantie, voor zover die officieel was; verzoekers denken van niet;

Dat, indien het CGVS stelt dat de gegevens van een paspoort steunen op de bevolkingsregisters, en dus getrouw alle data, o.m. de datum van geboorte, correct weergeven op die basis, dan komt een dergelijke redenering vanzelfsprekend op losse schroeven te staan indien het paspoort illegaal wordt uitgereikt;

Dat dit ongetwijfeld zo gegaan is, ook al blijkt het instrumentum dan echt te zijn; het is perfect mogelijk dat een bevoegd persoon op een authentiek specimen van een paspoort off the record (tegen betaling dan welteverstaan) een valse inhoud aanbrengt op het document; er is dan sprake van een intellectuele maar geen materiële valsheid;

Dat op die wijze bepaalde elementen van de identiteit verdraaid kunnen worden, dit terwijl het document waarop ze zijn aangebracht toch echt is;

Dat zelfs de plaats van uitreiken ("Bagdad") niet noodzakelijk correct is, maar dat voorts de geboorteplaats van verzoeker wel degelijk vast werd;

Dat verzoeker heeft toegelicht dat dit door de oom zo beslist werd, om bij repatriëring uit Turkije het risico tegen te gaan dat verzoekers in hun thuisregio terecht zouden komen, maar wel in het veiligere Dohuk;

Dat het dossier alleszins geen duidelijke indicaties bevat over het feit of de paspoorten instrumenteel vervalst zijn (want dat kan ook nog), dan wel echte specimen zouden betreffen;

Dat de uitleg van verzoekers is wat hij is, en vanzelfsprekend geen volledige duidelijkheid en zekerheid biedt, nu zij zelf niet de ware toedracht tot in detail kennen;

Dat verzoekers echter twee erg belangrijke tegenindicaties kunnen naar voor brengen wat betreft het verwerpen van hun afkomst uit Sinjar, zoals het CGVS voorhoudt;

Dat, ten eerste, verzoekers wensen terug te grijpen naar hun aanvankelijke asielaanvraag, waarin verzoeker (niet zozeer verzoekster) uitgebreid werd getest op zijn kennis over zijn thuisregio;

Dat zijn oorspronkelijk gehoor op de pagina's 7 - 13 en voorts nog op de pagina's 27 - 29 handelt over een zgn. "herkomstcheck", waarbij er tientallen vragen aangaande zijn thuisregio Sinjar op hem werden afgevuurd;

Dat deze vragen handelden over heel wat specifieke details inzake geografie, politiek, religie etc ter plekke, vragen waarop verzoeker met vrucht antwoordde;
Dat zulks precies tot resultaat heeft gehad dat zijn afkomst niet in vraag werd gesteld, en hij derhalve de subsidiaire bescherming toegekend heeft gekregen;
Dat deze vaststelling tot op vandaag blijft gelden: de vragen werden destijds wel correct beantwoord;
Dat het CGVS ten onrechte stelt dat "het geheel onduidelijk is op welke manier jullie deze kennis hebben verworven"; zulks kan men steeds gaan voorhouden, en het maakt dat kenniscontrole dan geheel overbodig wordt;
Dat verzoeker ongeletterd is, en dus niet zomaar destijds een en ander uit het hoofd is gaan studeren over Sinjar; hij zou dan zonder meer door de mand zijn gevallen; de kennis die hij had ging terug op ervaringskennis (bv. het aangeven van het aantal uren autorit, eerder dan een afstand);
Dat het wel heel vreemd is om vandaag te gaan stellen dat deze antwoorden dan toch geen enkel bewijs zouden vormen voor zijn afkomst, en dat enkel rekening houdende met een paspoort waarvan quasi zeker is dat het op onregelmatige wijze is verkregen;
Dat het precies het paspoort is waarbij men vragen moet hebben;
Dat, ten tweede, verzoeker tevens een geboorteakte op reguliere weg heeft bekomen in Irak, ten einde deze in België te gebruiken bij de nationaliteitsprocedure;
Dat dit document, dat gelegaliseerd en vertaald is, en derhalve voldoet aan alle geldigheidsvereisten om in België te kunnen gelden als akte van burgerlijke stand voor publieke doeleinden (huwelijk, nationaliteit, etc...) wel degelijk Niniveh / Sinjar aangeeft als geboorteplaats;
Dat in principe een gelegaliseerde geboorteakte hoger in rang is als bewijs van geboorte dan een paspoort, dat geen rechtstreeks bewijs van de geboorte inhoudt;
Dat men dit stuk niet zomaar kan negeren;
Dat hier eens te meer twijfel wordt opgewekt over de juistheid van het paspoort, veeleer dan andersom;
Dat het CGVS maar al te gretig ingaat op de problematiek rond het paspoort, maar verder geen ook meer heeft voor de elementen die wel wijzen op een afkomst uit Sinjar, zoals steeds betoogd;
Dat aldus blijkt dat het CGVS ten onrechte twee belangrijke elementen van zijn dossier betwijfelt en ombuigt, om daar zomaar een van nature bedenkelijk paspoort als absolute waarheid te gaan verkiezen;;

3) Dat, ten derde, men tevens nog een aantal bezwaren aanhaalt omtrent de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent het hoe en het waarom van hun verblijf in Zakho in 2015;
Dat het CGVS het ongeloofwaardig vindt dat verzoekster vooral hier naar haar ouders op zoek wilde gaan, nu de vluchtelingen uit de zuidelijkere gebieden toch niet alleen in Zakho waren terechtgekomen, maar ook elders;
Dat verzoekster alleen maar kan herhalen dat zij had vernomen dat de kans veruit het grootst zou zijn dat zij ze daar zou vinden en is blijven hopen, maar dat verzoeker geruchten hoorde die hem na verloop van tijd hebben doen inzien dat ze allicht dood waren; hij deelde dit niet met haar;
Dat men van verzoekers niet kon verwachten de hel KAR te gaan uitkammen, nu hun tijd en middelen beperkt waren;
Dat men haar verwijt dat haar verklaringen over de kampen vaag zijn, maar dat men wel vergeet, bv. als het gaat over de namen ervan, dat verzoekster ongeletterd is; daarnaast was heel dit gebeuren erg stresserend voor haarzelf en werd er veel gedaan door derden aldaar;
Dat men er zwaar aan tilt dat verzoeker het nieuws over de vermoedelijke dood van zijn schoonouders niet deelde met verzoekster, hetgeen echter een hoogstpersoonlijke kwestie is binnen een relatie; verzoeker voelt zich er niet comfortabel bij, maar kon het niet over zijn hart krijgen hierover iets te zeggen tegen haar;

CONCLUSIE

Dat vanzelfsprekend de conclusies die aan dit alles (het bestaan van het paspoort, de verschillende geboorteplaats daarin vermeld alsook de twijfel over het bezoek aan Zakho) verbonden worden i.h.k.v. art. 55/5/1 §2, 2° dan ook onjuist zijn;
Dat immers werd beslist dat verzoekers situatie niet moet worden beoordeeld in functie van de toestand in Sinjar, wel in functie van deze in de KAR;
Dat zijn afkomst + gedrag van terugkeer wordt ingevuld als zijnde terugkeer naar de KAR, wat men onverenigbaar acht met de eerder verleende bescherming;
Dat verzoeker nochtans heeft aangegeven waarom de KAR - ondergeschikt – geen mogelijkheden biedt voor hem, nu ze er geen sociaal netwerk hebben, geen goederen en er dan ook geen menswaardig bestaan kunnen leiden;
Dat in se echter alle elementen over de actuele veiligheidssituatie in de KAR, die het CGVS uitgebreid beschrijft, om deze reden irrelevant zijn;

*Dat men voorbijgaat aan de analyse van de situatie in de regio Niniveh, waarover het CGVS vandaag, per oktober 2018, opnieuw een veiligheidsanalyse van de regio dient te maken;
Dat daaruit zou kunnen blijken dat verzoekers er thans ook niet veilig zijn;
Dat deze analyse volstrekt ontbreekt, nu het CGVS alleen de KAR in beschouwing neemt, evenwel na speculatieve analyse van verzoekers verklaringen;
Dat derhalve een onjuiste toepassing werd gemaakt van art. 55/5/1 §2, 2° VW
Dat het enige middel gegrond is;”*

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissingen te nemen.

In voorliggend geval wordt in het bijzonder de toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet onderzocht. Deze bepaling legt op dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken door de commissaris-generaal ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers op 13 juli 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend omwille van hun verklaringen geboren en afkomstig te zijn uit Sinjar in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, terwijl uit het door verzoeker neergelegde paspoort blijkt dat hij in werkelijkheid in Dohuk in de Koerdische Autonome Regio geboren is (Documenten neergelegd door de verzoeker om internationale bescherming, stuk 33, nr. 6). Uit dit paspoort blijkt tevens dat verzoeker van 26 juni 2015 tot 21 augustus 2015 teruggekeerd is naar Irak, naar de Koerdische Autonome Regio. Uit de verklaringen van verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud op 7 september 2018 blijkt dat verzoekster tevens over een paspoort beschikte, en dat zij van 29 mei 2015 tot 21 augustus 2015 teruggekeerd is naar de Koerdische Autonome Regio in Irak (B., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 8 en 9; N., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 4).

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de informatie vervat in verzoekers paspoort wat diens geboorteplaats betreft vals is, en dat hun oom, die hun paspoorten heeft aangevraagd, ervoor opteerde om Dohuk als geboorteplaats te vermelden in het paspoort zodat verzoekers in het geval van een gedwongen terugkeer naar daar gerepatriëerd zouden worden. Zij voeren verder aan dat deze paspoorten gebruikt zijn door de smokkelaar om hen over de Turkse grens te smokkelen, doch dat zij verder niet ingelicht werden over het bestaan van deze paspoorten.

De Raad hecht geen geloof aan de bewering dat het neergelegde paspoort valse informatie vermeldt met betrekking tot verzoekers geboorteplaats. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker dergelijk paspoort, dat valse informatie met betrekking tot zijn persoonsgegevens vermeldt, zou gebruiken in het kader van zijn aanvraag tot naturalisatie in België en bij zijn terugkeer naar Irak, gelet op de mogelijke nefaste gevolgen van dergelijke valse informatie vermeld in hun paspoorten bij een eventuele controle. Dit geldt temeer nu verzoekers in het verzoekschrift benadrukken dat de door verzoeker neergelegde geboorteakte (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 33, nr. 5), die bevestigt dat verzoeker geboren is in Sinjar, een authentiek stuk betreft. Dergelijke vaststelling doet afbreuk aan verzoekers argumentatie in het verzoekschrift dat meer bewijswaarde dient te worden toegekend aan de informatie vervat in de neergelegde geboorteakte dan aan de informatie vervat in verzoekers paspoort met betrekking tot zijn geboorteplaats. In de bestreden beslissingen werd bovendien reeds terecht gemotiveerd waarom aan de door verzoeker neergelegde geboorteakte geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming hebben getracht de Belgische instanties intentioneel te misleiden. Verzoekers verklaarden immers dat zij geboren werden in Sinjar in Ninewa, in tegenstelling tot de informatie vervat in het neergelegde paspoort, en verklaarden dat zij nooit over een paspoort beschikten, (B., DVZ-verklaring, stuk 28, p. 3; N., DVZ-verklaring, stuk 31, p. 3), hoewel het neergelegde paspoort werd uitgegeven op 28

augustus 2010, enkele maanden voor het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers valse documenten neerlegden ter staving van hun herkomst uit Sinjar in Ninewa (Landeninformatie, stuk 34, nr. 1).

De bestreden beslissingen stellen hierbij vervolgens terecht vast dat verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoud op 7 september 2018 naar aanleiding van de nieuwe elementen in hun dossier, ongeloofwaardige verklaringen aflegden met betrekking tot hun onwetendheid over het bestaan van hun paspoorten tot in 2014, hoe deze paspoorten in 2014 in hun bezit kwamen en over de vaststelling dat het neergelegde paspoort beschikt over een Turks visum, afgegeven in Mosul in 2010, dat gebruikt werd om op 13 september 2010, enkele maanden voor de indiening van hun verzoek om internationale bescherming in België, de Iraaks-Turkse grens over te steken. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift andermaal aan dat hun oom de paspoorten zonder hun medeweten aanvraagde en dat de smokkelaar deze louter gebruikte om hen over de Turkse grens te smokkelen, doch dat zij niet verder ingelicht werden over het bestaan van deze paspoorten. De Raad is echter van oordeel dat dergelijke beweringen geenszins ernstig zijn, vermits van verzoekers om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij voldoende kennis hebben over hun vlucht uit het land van herkomst, of zij legaal dan wel illegaal het land hebben verlaten en dat zij tevens voldoende kennis hebben van de documenten, *in casu* de paspoorten, die zij bij een eventuele controle zouden moeten gebruiken. De Raad acht het dan ook geheel ongeloofwaardig dat verzoekers er niet van op de hoogte zouden zijn geweest dat zij Irak al dan niet op legale wijze verlaten hebben via het gebruik van paspoorten met visa voor Turkije. Verzoekers kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat zij niet op de hoogte waren van het bestaan van deze paspoorten en bieden geen afdoende verklaring waarom zij deze, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hun rust, niet hebben voorgelegd in het kader van hun procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België.

Bovendien oordeelden de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers geen zicht wensen te bieden op het paspoort van verzoekster. Zij verklaarden tijdens de persoonlijke onderhoud immers dat verzoekster eveneens over een paspoort beschikt dat aangevraagd werd door hun oom K. in Dohuk in 2010 (B., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 9; N., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 4), doch verzoekers legden onderling inconsistente verklaringen af over wat er met dit paspoort is gebeurd. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet wist waar het paspoort zich bevond (B., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 7), terwijl verzoekster verklaarde dat zij het paspoort verscheurde en haar echtgenoot hiervan op de hoogte bracht (N., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 4). Hun verweer in het verzoekschrift dat verzoeker niet persoonlijk gezien heeft dat zijn echtgenote het paspoort verscheurde en hier aldus tijdens het persoonlijk onderhoud geen uitspraken over kon doen, doet geen afbreuk aan de vastgestelde inconsistentie. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zou vermelden dat zijn echtgenote hem had verteld dat zij het paspoort had verscheurd, *quod non*. De Raad wijst erop dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat verzoekers' verklaringen over de inhoud van verzoeksters paspoort onvolledig zijn. Hieruit blijkt dan ook genoegzaam dat verzoekers essentiële informatie achterhouden voor de asielinstanties.

Uit het bovenstaande kan dan ook terecht worden besloten dat verzoekers moedwillig getracht hebben om het bestaan van hun paspoorten verborgen te houden voor de Belgische instanties belast met het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming en hiermee tevens de belangwekkende informatie die in dergelijke documenten vervat is, wilden achterhouden. Dergelijk gebrek aan medewerking doet verder afbreuk aan verzoekers' verklaringen dat de informatie vervat in verzoekers' paspoort omtrent diens geboorteplaats vals is en dat zij werkelijk afkomstig zijn uit Sinjar in de provincie Ninewa. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers ook weigeren hun overige Iraakse identiteitsdocumenten neer te leggen, gelet op het feit dat zij enkel valse identiteitsdocumenten hebben neergelegd in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België. De Raad merkt hierbij bovendien nogmaals op dat de bestreden beslissingen tevens terecht motiveerden dat geen bewijs kan worden toegekend aan de thans door verzoeker neergelegde geboorteakte.

De voorgaande pertinente indicaties dat verzoekers leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over hun herkomst worden verder nog versterkt door de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers doelbewust geen zicht wensen te bieden op hun banden met de Koerdische Autonome Regio, hetgeen blijkt uit hun tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot (i) hun familiale banden in de regio en (ii) hun motieven ter verklaring van hun terugkeer naar de regio

in 2015. Verzoekers herhalen louter hun verklaringen dat zij bij hun terugkeer in 2015 hun familie gingen zoeken in de vluchtelingenkampen rond Zakho, doch zij doen hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat zij enkel deze vluchtelingenkampen zouden aandoen in de zoektocht naar hun familieleden. Het verweer in het verzoekschrift dat hun tijd en middelen beperkt waren betreft een loutere *post-factum* bewering. Dit geldt temeer nu de bestreden beslissingen tevens terecht oordeelden dat verzoekers vage verklaringen aflegden over deze zoektocht. Het loutere feit dat verzoekster analfabete is, dit een stresserende ervaring was en dat er veel geregeld werd door derden biedt geen afdoende verklaring voor voorgaande vaststelling. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, zelfs rekening houdende met haar profiel, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over een ingrijpende gebeurtenis als de zoektocht naar haar familieleden in Irak. De Raad acht het verder niet geloofwaardig dat verzoeker zijn echtgenote niet zou inlichten over de dood van haar ouders, temeer gelet op verzoeksters verklaringen dat verzoeker haar probeerde te overtuigen dat haar ouders nog in leven zijn (N., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 6). Verzoekers verweer dat dit een "*hoogstpersoonlijke kwestie is binnen een relatie*" wordt dan ook niet aanvaard.

De Raad is van oordeel dat uit de hoger weergegeven elementen genoegzaam blijkt dat verzoekers in werkelijkheid afkomstig zijn uit de Koerdische Autonome Regio en aldus in het kader van hun procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België frauduleuze verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun herkomst in Irak. De door verzoeker tentoongespreide kennis van de regio Sinjar tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming is onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te kunnen werpen op deze beoordeling.

De bestreden beslissingen oordeelden nog terecht dat er geen elementen zijn waaruit verzoekers een gegronde vrees voor vervolging kennen of een reëel risico op ernstige schade lopen ten aanzien van de Koerdische Autonome Regio in Irak. Verzoekers beperken zich tot een herhaling van hun algemene verklaringen dat zij er niet over een sociaal netwerk beschikken en er geen menswaardig leven kunnen lijden. Gezien uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit deze regio en dat zij tevens vage verklaringen afleggen over hun familiebanden in de regio, kan echter geen geloof worden gehecht aan deze beweringen.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U en uw echtgenote kregen op 13 juli 2011 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat heden jullie beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

U en uw echtgenote werden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van jullie voorgehouden afkomst uit Sinjar (provincie Ninewa, Centraal-Irak), dewelke op basis van jullie verklaringen en de voorhanden zijnde elementen op dat moment niet kon worden weerlegd. Evenmin kon op dat moment worden besloten dat jullie in Irak een reëel binnenlands vluchtalternatief ter beschikking hadden (zie Toekenning Subsidiaire Bescherming, dd. 13/07/2011).

Op basis van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen in het kader van het heronderzoek van jullie beschermingsstatus kan worden opgemaakt dat jullie de beschermingsstatus verkregen op basis van feiten die jullie verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status. Evenmin blijkt uit jullie persoonlijk gedrag dat jullie een reëel risico op ernstige schade lopen.

Er kan niet langer geloof worden gehecht aan jullie voorgehouden herkomst uit Sinjar, provincie Ninewa.

Uit jullie asielpcedure bleek reeds dat jullie in 2010-2011 de voorgehouden herkomst trachtten te staven middels vervalste identiteitsdocumenten.

Uit de neergelegde identiteitsdocumenten, met name jullie identiteitskaarten en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, moest blijken dat jullie uit Sinjar, provincie Ninewa, afkomstig waren. Na verificatie door de Belgische federale politie bleek dat het stuk voor stuk om vervalste documenten ging. Ondanks het feit dat jullie vervalste documenten hadden voorgelegd en niet in het bezit waren van enig ander betrouwbaar materieel bewijs betreffende jullie herkomst, werd jullie het voordeel van de twijfel toegekend en alsnog de subsidiaire bescherming toegekend.

Uit het Iraaks paspoort dat u in het kader van een correctie van uw identiteitsgegevens aan de gemeente Mechelen heeft voorgelegd, blijkt echter dat u niet in Sinjar maar wel in Dohuk bent geboren.

Het CGVS verkreeg via DVZ een kopie van uw Iraaks paspoort (zie Landeninformatie, Vraag tot Intrekking van het statuut subsidiaire bescherming dd. 18/04/2018). In het paspoort werd genoteerd dat u bent geboren in Dohuk, provincie Dohuk, KAR. Dit wijkt af van wat u bij het doorlopen van de asielprocedure in 2010-2011 steeds heeft beweerd. Toen hield u namelijk vol dat u in Sinjar, provincie Ninewa, bent geboren.

Identiteitsdocumenten zoals uw paspoort worden opgesteld op basis van de gegevens in het Iraaks burgerlijk register. Bovendien geeft u te kennen dat men voor het verkrijgen van een paspoort andere identiteitsdocumenten, met name de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs dient voor te leggen (zie CGVS, B., p. 10, 14). Het is dan ook ongeloofwaardig dat er in het paspoort een foutieve geboorteplaats wordt genoteerd. U heeft geen verklaring om uit te leggen waarom dat in uw paspoort wel het geval zou zijn (zie CGVS, B., p. 14). Op basis van de gegevens in uw paspoort kan dus worden besloten dat u effectief in Dohuk bent geboren.

Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat het paspoort in Dohuk werd aangevraagd.

Alhoewel u en uw echtgenote beiden verklaren dat jullie burgers uit Ninewa zijn, waarvan Mosul de provinciehoofdstad is, blijkt dat de paspoortaanvraag desondanks in Dohuk is gebeurd. Jullie verklaren dat burgers uit Sinjar hun paspoort in Dohuk konden aanvragen (zie CGVS, B., p. 14 - zie CGVS, N., p. 9), maar die uitleg kan niet overtuigen. Het is namelijk merkwaardig en weinig geloofwaardig dat jullie, die beweren geen enkele band met de KAR te hebben en de KAR nooit te hebben bezocht (zie CGVS, N., p. 8), zich voor dergelijke administratieve aangelegenheden blijkbaar toch tot de (Koerdische) autoriteiten in Dohuk richtten.

Uit jullie verklaringen blijkt eveneens dat ook uw echtgenote in het bezit is van een Iraaks paspoort.

Jullie verklaren dat uw oom K. op hetzelfde moment en zonder jullie weet, in Dohuk Iraakse paspoorten voor jullie beiden heeft aangevraagd (zie CGVS, B., p. 8-9 - zie CGVS, N., p. 4). Dat betekent dat ook uw echtgenote haar administratieve aangelegenheden via de autoriteiten in de KAR in orde bracht.

Voorts zijn jullie verklaringen over haar paspoort zeer onvolledig. Jullie beweren niet te weten welke geboorteplaats in haar paspoort wordt vermeld (zie CGVS, B., p. 15 - zie CGVS, N., p. 8). Evenmin weet u of er stempels of visa in haar paspoort staan (zie CGVS, B., p. 14).

Voorts blijkt dat jullie de paspoorten gebruikten tijdens jullie reis naar België en dat jullie doelbewust de paspoorten achterhielden bij het doorlopen van de asielprocedure.

Uit de kopie van uw paspoort blijkt dat jullie op het moment van het verzoek om internationale bescherming (dd. 5 november 2010) wel degelijk over paspoorten beschikten. Het paspoort werd namelijk op 28 augustus 2010 uitgegeven. Er kan worden verondersteld dat het paspoort van uw echtgenote in dezelfde periode werd uitgegeven.

Zowel bij het invullen van de Verklaring als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 10 juni 2011, verklaarden jullie echter dat jullie 'nooit' over een paspoort beschikten. Ondanks die eenduidige verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn, past uw echtgenote haar verklaringen aan tijdens het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018. Volgens haar ging het namelijk om een misverstand. Ze beweert dat jullie bij het doorlopen van de asielprocedure wél wisten dat jullie paspoorten hadden, maar dat de paspoorten niet in jullie bezit waren (zie CGVS, N., p. 7-8). Die uitleg is uiteraard niet geloofwaardig gezien jullie eenduidige verklaringen. Bovendien is uw echtgenote zeer incoherent wanneer ze het over jullie paspoorten heeft. Op andere momenten tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze namelijk dat jullie pas in 2014 vernamen dat jullie paspoorten hadden (zie CGVS, N., p. 4, 7-8).

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen laten vermoeden dat u en uw echtgenote de ware toedracht willen verhullen en dat jullie reeds bij aankomst in België op de hoogte waren van het bestaan van de paspoorten.

Die vermoedens worden bestendigd door jullie ongeloofwaardige verklaringen om uit te leggen waarom jullie tot 2014 geen weet hadden van het bestaan van de paspoorten. Het is namelijk ongeloofwaardig dat uw oom K. de paspoorten aanvraag zonder dat jullie daar weet van hadden. Zo kunnen jullie niet toelichten waarom uw oom het nodig vond om paspoorten voor jullie aan te vragen, waarom hij dat in het geheim zou doen, of waarom hij jarenlang verzweeg dat jullie paspoorten hadden. U beweert dat hij jullie had beloofd om 'een bestemming te regelen op het moment dat jullie trouwden' maar u kan daar geen verdere toelichting bij geven (zie CGVS, B., p. 10). Uw echtgenote heeft op haar beurt helemaal geen uitleg voor deze merkwaardige gang van zaken (zie CGVS, N., p. 4).

Bovendien blijkt dat uw paspoort een Turks visum (afgegeven in Mosul, dd. 06/09/2010) bevat en dat het paspoort werd gebruikt om op 13 september 2010 de Iraaks-Turkse grens bij Ibrahim Khalil (provincie Dohuk, KAR) over te steken (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van statuut van subsidiaire bescherming dd. 18/04/2018 - kopie paspoort, p. 7). Nauwelijks enkele weken later, op 5 november 2010, dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in. Er zijn dus zeer duidelijke aanwijzingen dat jullie wisten dat de paspoorten bestonden en dat jullie de paspoorten hebben gebruikt om Irak te verlaten. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat jullie geen overtuigende verklaring hebben voor de aanwezigheid van het Turks visum, de Iraakse uitreisstempel, en de Turkse inreisstempel in uw paspoort. Uw echtgenote beweert geen weet te hebben van het Turks visum (zie CGVS, N., p. 9). U beweert op uw beurt dat er 'bureaus' bestaan die dergelijke zaken voor iemand regelen (zie CGVS, B., p. 13). U kan echter niet toelichten waarom uw oom het nodig achtte om het visum en de stempels in een verder leeg paspoort aan te brengen (zie CGVS, B., p. 13). Ook uw advocate verklaart dat de stempels mogelijks vervalsingen zijn en 'dat in Bagdad alles te koop is'. Ze kan echter niet toelichten waarom iemand zou beslissen om dergelijke stempels in een paspoort te plaatsen. Ze houdt het erbij dat het paspoort, dat u nochtans gebruikt in het kader van de naturalisatieprocedure, mogelijks vervalst is (zie CGVS, N., p. 10). Die uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en staat ook haaks op de vaststelling dat jullie zelf verklaren dat het om een authentiek paspoort gaat, dat het paspoort werd gebruikt om in 2010 vanuit de KAR naar Turkije te reizen, dat jullie kort nadien een asiolverzoek in België indienden, en dat u het paspoort heeft gebruikt bij uw terugkeer naar Irak in 2015. Aangezien jullie van plan waren om Irak te verlaten en naar Europa te reizen, is het bovendien zeer merkwaardig dat jullie het volledige traject op irreguliere wijze zouden afleggen terwijl u over een paspoort beschikte, in uw geval zelfs met een Turks visum, waarmee u een significant deel van de reis op legale (en veilige) wijze kon afleggen.

Ook jullie verklaringen over hoe de paspoorten pas in 2014 in jullie bezit kwamen, zijn ronduit ongeloofwaardig. U verklaart dat uw oom K. Sinjar heeft verlaten na de invasie van IS en dat hij nadien uw vriend M. in Zakho, provincie Dohuk, heeft ontmoet. Tijdens die ontmoeting zou uw ontheemde oom de paspoorten hebben overhandigd (zie CGVS, B., p. 10). Uw echtgenote weet echter niet te zeggen of M. en K. elkaar hebben ontmoet, wat uiteraard zeer opmerkelijk is (zie CGVS, N., p. 4). Bovendien is het zeer merkwaardig dat M. er wel in slaagde om uw oom terug te vinden, maar dat jullie momenteel niet weten waar K. zich bevindt en ook geen enkel idee hebben hoe jullie K. zouden kunnen opsporen (zie CGVS, B., p. 10). Het laat vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen zicht willen bieden op de echte gang van zaken.

Bovendien weigeren jullie het CGVS inzage te bieden in het paspoort van uw echtgenote.

U en uw echtgenote leggen tegenstrijdige verklaringen af over wat er met het paspoort van uw echtgenote is gebeurd. U verklaart dat u niet weet waar haar paspoort zich bevindt (zie CGVS, B., p. 9-10). Uw echtgenote beweert daarentegen dat ze het paspoort in een emotionele bui heeft verscheurd en dat ze u daarvan op de hoogte heeft gebracht (zie CGVS, N., p. 3-4, 7). Dat jullie zich op dergelijk wijze tegenspreken over het paspoort laat vermoeden dat jullie de ware toedracht trachtten te verhullen en dat jullie het paspoort achterhouden. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van het CGVS, waarbij jullie ook op de mogelijke consequenties werd gewezen, weigeren jullie tot op heden om het paspoort voor te leggen (zie CGVS, B., p. 17 - zie CGVS, N., p. 7). Op die manier houden jullie essentiële informatie achter voor het CGVS en verzaken jullie aan de medewerkingsplicht die op jullie rust (zie CGVS, B., p. 15 - zie CGVS, N., p. 8).

Verder houden jullie doelbewust de overige Iraakse identiteitsdocumenten achter.

Bij het doorlopen van de asielprocedure legden jullie valse identiteitsdocumenten voor. Aangezien jullie Iraakse staatsburgers zijn, wat blijkt uit het feit dat jullie over Iraakse paspoorten beschikken en naar Irak zijn teruggekeerd, dienen jullie ook over een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs te beschikken. Jullie weigeren echter duidelijkheid te bieden over deze documenten en weigeren de documenten voor te leggen. In plaats daarvan blijven jullie, zelfs na confrontatie, volhouden dat jullie tijdens de asielprocedure degelijk authentieke identiteitsdocumenten hebben voorgelegd. Daar kan echter geen geloof aan worden gehecht. Bovendien verklaart u dat u bij het doorlopen van de asielprocedure ook uw Iraaks nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd. Dat was echter niet het geval. Voorts verklaart u dat uw oom K. de neergelegde identiteitsdocumenten heeft gebruikt om jullie paspoorten aan te vragen. Ook dat is niet geloofwaardig, niet enkel omdat het over valse documenten gaat, maar ook omdat de identiteitsgegevens in de documenten niet overeenstemmen. Op uw identiteitskaart wordt namelijk vermeld dat u in 'Sinjar, provincie Ninewa' bent geboren, terwijl uw paspoort Dohuk als geboorteplaats wordt vermeld. Het laat vermoeden dat jullie het CGVS weigeren inzage te bieden in jullie Iraakse identiteitsdocumenten.

Jullie leggen geen ander, overtuigend materieel begin van bewijs voor ter staving van jullie herkomst.

De aan de gemeente Mechelen voorgelegde geboorteakte (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming, kopie geboorteakte) heeft u verkregen op basis van de voorgelegde valse identiteitskaart en een niet aan het CGVS voorgelegd nationaliteitsbewijs (zie CGVS, B., p. 4). Bovendien bent u zeer onduidelijk over de oorsprong van de geboorteakte. U kan namelijk niet uitleggen hoe u deze in uw bezit heeft gekregen. U beweert dat M. de geboorteakte voor u regelde en dat hij daarvoor een bureau aansprak. U weet niet over welk 'bureau' het ging of hoe de aanvraag verliep (zie CGVS, B., p. 4). U beweert ook dat de geboorteakte via Sinjar werd aangevraagd, maar dit vindt geen weerslag in het document (zie CGVS, B., p. 4). Voorts bevat de geboorteakte afwijkende identiteitsgegevens in vergelijking met uw paspoort. In de geboorteakte wordt namelijk vermeld dat u in 'Mosul / Nineveh (Ninewa)' en dus niet in Dohuk bent geboren. De vermelde geboorteplaats stemt evenmin overeen met die op de valse identiteitsdocumenten die u aan het CGVS had voorgelegd. Op die documenten werd namelijk Sinjar als geboorteplaats vermeld. Los daarvan wordt er in Irak op grote schaal fraude gepleegd met dergelijke documenten, waardoor ze pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen (zie Landeninformatie, COI Focus - Irak: Corruptie en Documentenfraude). Dat is in casu niet het geval. De geboorteakte heeft daarom geen enkele bewijswaarde. Integendeel, ze laat vermoeden dat u opnieuw toevlucht zoekt tot vervalste documenten om uw herkomst te staven.

Meerdere elementen wijzen er op dat jullie banden hebben met de KAR en dat jullie in werkelijkheid uit de provincie Dohuk, KAR, afkomstig zijn.

Uit het voorgaande bleek al dat jullie paspoorten in Dohuk werden aangevraagd, dat u volgens uw paspoort in Dohuk bent geboren, dat jullie Irak via een grenspost in de provincie Dohuk hebben verlaten, dat uw oom zich omstreeks 2014 in de provincie Dohuk bevond, dat jullie in 2015 via de KAR naar Irak zijn teruggekeerd, en dat jullie bij terugkeer maanden in de provincie Dohuk verbleven.

Jullie weigeren echter zicht te bieden op jullie werkelijke banden met de KAR.

De consequent volgehouden onwetendheid is daarbij compleet ongeloofwaardig.

Ondanks bovenstaande bevindingen houden jullie halsstarrig vol geen banden te hebben met de KAR. Uit het voorgaande bleek al dat jullie zich consequent achter onwetendheid verschuilen, ook wanneer het gaat over zaken waarvan kan worden verwacht dat jullie er ook als analfabeet een antwoord op hebben. Ook de constante interventies van M.S. en uw oom K., kunnen niet ernstig worden genomen. Het gaat dan met name over de aanvraag van jullie paspoort, de inhoud van het paspoort, de manier waarop het paspoort bij jullie terecht kwam, het verkrijgen van de geboorteakte, de bewaarplaats van jullie identiteitsdocumenten, de reismodaliteiten bij jullie terugkeer naar Irak, jullie verblijfplaatsen in Irak, en de zoektocht naar jullie familieleden (zie CGVS, B., p. 4-16 - zie CGVS, N., p. 4-10). Er kan worden verondersteld dat jullie als volwassen personen in staat zijn zelfstandig te handelen en dat jullie niet enkel door anderen worden geleid. Door consequent het handelen van derden naar voor te schuiven ter verklaring van jullie onwetendheid, rijst het vermoeden dat jullie in werkelijkheid geen zicht wensen te bieden op jullie situatie.

Jullie leggen bovendien tegenstrijdige en onvolledige verklaringen af met betrekking tot jullie familiale banden in de KAR.

U beweert dat u en uw echtgenote geen familiale banden hebben met de KAR. Ook de afkomst van jullie beider families is volgens u niet in Koerdistan te zoeken (zie CGVS, B., p. 15). Dat staat haaks op wat uw echtgenote verklaart. Zij beweert namelijk dat haar familie origineel afkomstig is uit Koerdistan. Wanneer hier dieper op wordt ingegaan, hult uw echtgenote zich in onwetendheid. Ze beweert niet te weten uit welk deel van Koerdistan haar familie afkomstig was of wanneer haar familie de regio heeft verlaten (zie CGVS, N., p. 8). Het laat vermoeden dat ze in werkelijkheid geen zicht wenst te bieden op haar familiale situatie.

Voorts verklaart uw echtgenote dat jullie na aankomst in België om eerder onduidelijke redenen geen contact meer hadden met haar familie. Ze zag ook geen enkele mogelijkheid om het contact met haar familie te herstellen (zie CGVS, 6, 7, 8). Gezien de communicatiemiddelen die momenteel voor handen zijn, komt dit zeer bedenkelijk over. Dat haar ouders geen telefoon hebben waardoor ieder contact met de familie onmogelijk was, kan dan ook niet overtuigen. In diezelfde optiek is het merkwaardig dat jullie het spoor van uw oom K. bijster zijn (zie CGVS, B., p. 9). Het zijn duidelijke indicaties dat jullie onwetendheid louter een middel is om te verzaken aan de medewerkingsplicht.

Bovendien beroepen jullie zich op ongeloofwaardige motieven ter verklaring van jullie terugkeer naar Irak en jullie verblijf in Zakho.

Jullie verklaren dat jullie naar Irak zijn teruggekeerd om vermiste familieleden terug te vinden. Na de invasie van Sinjar door IS zouden jullie namelijk niets meer van hen vernomen hebben. In jullie zoektocht werden jullie ondersteund door de familie van M.S. Ze boden jullie onderdak in Zakho en begeleidden jullie (zie CGVS, B., p. 7, 8, 11 - zie CGVS, N., p. 6). Jullie verklaringen hieromtrent zijn echter niet geloofwaardig. Zo is het onduidelijk waarom jullie zoektocht zich enkel op Zakho en omgeving toespitste. Jullie beweren dat M. jullie had verteld dat veel mensen uit Sinjar naar Zakho vluchtten, maar er kan bezwaarlijk worden gesteld dat vluchtelingen uit Sinjar zich énkél in Zakho vestigden (zie CGVS, N., p. 6). Jullie kunnen evenmin toelichten waarom jullie niet in andere regio's naar jullie familie op zoek gingen. Evenmin leggen jullie overtuigende verklaringen af over de zoektocht zelf. Gevraagd om jullie zoektocht toe te lichten negeert u tot driemaal toe de vraag. Vervolgens geraakt u niet verder dan te stellen dat uw echtgenote samen met de familie van M. tentenkampen bezochten en er mensen uit de omgeving hebben aangesproken. U kan echter niet toelichten welke tentenkampen ze bezocht. Gevraagd of jullie ook organisaties aanspraken in jullie zoektocht, negeert u de vraag en zegt u dat de familie van M. alles deed. Meer nog, u zegt dat u zelf geen pogingen ondernam omdat u 'wist dat het niets zou opleveren' (zie CGVS, B., p. 11). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen zeer weinig doorleefd en oprecht overkomen. Er kan dus bezwaarlijk geloof aan worden gehecht. Uw echtgenote beweert vervolgens dat ze met de moeder van M. een aantal vluchtelingenkampen heeft bezocht, maar kan niet zeggen dewelke. Ze weet enkel dat ze in de buurt van Zakho lagen. Hoe de kampen heetten en waar ze precies lagen is niet gekend. Uw echtgenote zegt weinig meer dan dat de kampen te voet bereikbaar waren (zie CGVS, N., p. 6).

Vervolgens leggen jullie ongeloofwaardige verklaringen af over het lot van uw echtgenote haar familie. U verklaart dat u via de familie van M. heeft vernomen dat haar ouders om het leven zijn gekomen (zie CGVS, B., p. 11). U kan echter niet toelichten van waar ze dat nieuws haalden. U verwijst naar de massagraven in de regio maar concretiseert dit niet (zie CGVS, B., p. 12). Dergelijke algemene en onvolledige verklaringen komen weinig overtuigend over. Bovendien is het opmerkelijk dat u hun overlijden voor uw echtgenote verbergt. U zou haar niet op de hoogte hebben gebracht van het nieuws. Het is in die zin opmerkelijk dat u het nieuws wel met het CGVS deelt. Hiermee geconfronteerd zegt u: "Tegen u kan ik alles zeggen, tegen haar niet." (zie CGVS, B., p. 12). Dergelijke, haast laconieke verklaringen kunnen niet overtuigen. In dezelfde optiek is het merkwaardig dat uw echtgenote verklaart dat haar buikgevoel zegt dat haar ouders niet meer in leven zijn, maar dat u haar probeert te overtuigen dat ze wel nog in leven zijn (zie CGVS, N., p. 6).

Uit bovenstaande verklaringen kan worden geconcludeerd dat er in werkelijkheid andere motieven speelden bij jullie terugkeer om naar de KAR terug te keren en een aantal maanden in Zakho te blijven.

Uit jullie persoonlijk gedrag, met name jullie terugkeer naar Irak, blijkt bovendien dat jullie in de KAR geen risico op ernstige schade liepen.

U en uw echtgenote hebben bij terugkeer naar Irak respectievelijk twee en drie maanden in de KAR verbleven. Jullie konden zonder problemen de KAR in- en uitreizen. Evenmin werden er voorwaarden gesteld omtrent jullie verblijf in de regio (zie CGVS, B., p. 8, 9, 12 - zie CGVS, N., p. 5, 7).

Tot slot kenden jullie geen andere problemen tijdens jullie verblijf in Zakho (zie CGVS, B., p. 15-16 - zie CGVS, N., p. 9-10).

Jullie halen geen overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat jullie effectief nood hebben aan internationale bescherming.

U verklaart dat u niet kan terugkeren omdat u geen verblijfplaats heeft in Irak en omdat u er geen sociaal netwerk heeft (zie CGVS, B., p. 15-16). Uit het voorgaande bleek dat daar geen geloof aan kan worden gehecht omdat jullie geen zicht bieden op jullie werkelijke situatie. Verder vreest u als Koerd Hashd al Shaabi, het Iraaks leger, en IS (zie CGVS, B., p. 16). Het betreft een louter hypothetische vrees, bovendien ten opzichte van Sinjar (Centraal-Irak), die u niet verder concretiseert.

Ook uw echtgenote stelt dat de regio onveilig is en dat ze er geen familiaal netwerk heeft. Ook voor haar geldt dat ze niet kan overtuigen dat dit werkelijk zo is (zie CGVS, N., p. 9).

Jullie verklaren beiden dat jullie zich niet in de KAR kunnen vestigen omdat jullie er geen sociaal of familiaal netwerk hebben en omdat het er onveilig is (zie CGVS, B., p. 15-16 - zie CGVS, N., p. 9). Jullie kunnen echter niet overtuigen dat dit werkelijk zo is.”

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekkingen van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers' verweer dat bij de beoordeling van hun nood aan subsidiaire bescherming een analyse dient te worden gemaakt van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa is niet relevant, nu uit het bovenstaande genoegzaam blijkt dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in 2011 op basis van verzoekers' herkomst uit de provincie Ninewa berustte op frauduleuze verklaringen en dat verzoekers in werkelijkheid afkomstig zijn uit Dohuk in de Koerdische Autonome Regio. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat verzoekers' nood aan subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio. De bestreden beslissingen oordeelden hierbij terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Jullie laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jullie hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Jullie halen geen bijkomende redenen aan ter behoud van jullie beschermingsstatus.

Uw echtgenote verklaart dat een intrekking van de beschermingsstatus er voor zal zorgen dat ze (in België) op straat zal belanden. Voorts wijst ze er op dat ze jarenlang zonder problemen in België heeft gewoond (zie CGVS, N., p. 9). Deze redenen hebben echter geen uitstaans met de criteria van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts vragen jullie begrip voor jullie terugkeer en verwijzen jullie naar de aangehaalde redenen van terugkeer. Uit het voorgaande bleek dat er aan die motieven geen geloof kan worden gehecht. Jullie beschikken niet over ander begin van bewijs die iets kan veranderen aan bovenstaande appreciatie."

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers, zoals hierboven al werd vastgesteld, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aannemelijk maken waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b of c, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP